

TREDJE GÅNGEN GILLT.....

Så skulle jag flyga DM för tredje gången, detta trots att det egentligen var Herberts tur att flyga med "bolagets" Pilatus.

Herbert blev bogserchef istället, han hade ju dom rätta yttre förutsättningarna - kulmage och mustasch" - enligt Roos. Vi som skulle tävla bestämde att träffas hemma hos Bosse Vikström för att om möjligt förbereda oss, åtminstone teoretiskt. Jag tror faktiskt att denna genomgång och dom gemensamma förberedelserna efter briefing hade viss betydelse för dom fina resultat som vi gjorde.

ÅFK deltog med inte mindre än sju flygplan i detta DM, fem i klubbklassen och två i standard/öppen klass. Calle Olsson och Peter Zätterqvist flög Cirrus resp. Phoebus i standard/öppna.

Tommy Nilsson, Lasse Lööf och jag flög Pilatus medan Bosse Vikström flög SF 27 och Dag Sollén nötte på Astiren. Även Tupperware:n (plast) gick i klubbklassen, dock utan att kunna hävda sig bland trä, duk och järnflygplan.

Vid mina tidigare DM-startar har det inte varit några nämnvärda begränsningar i luftrummet över Dalarna. I år har Borlänge TMA medfört en del begränsningar, bl a fick vi inte flyga i en ganska stor sektor ner mot Hedemora. Dessutom skulle vi runda tornet och det var väl inte alltid så högt över tornet som vissa av oss kom ibland.

Så till tävlingen dag för dag.

Söndagen den 30 juni.

Tävlingsledaren Kjell Nordström lägger en bruten bana Romme-Lången-Rembo och åter samma väg. Tyvärr började det regna längs första benet så det var inte möjligt att komma fram till brytpunkten för dom flesta. Ingen tävlingsdag.

Måndagen den 1 juli

Först vid 15-16 tiden blev det flygbart, tyvärr lite sent för att vi skulle hinna flyga runt banan med så sen starttid. För övrigt samma bana som dagen innan.

Tisdagen den 2 juli

Kjell utlyser banan Romme-Lången-Rembo och tillbaka.

I klubbklassen kom 9 av 15 flygplan runt banan, däribland Dagge, Bosse W och Bosse N. Vinnare i klassen blev Ola Andersson från Dala-Järna. Han hade den fula ovanan att flyga ifrån oss andra.

Det var bara Tommy från Älvsbymaffian som blev utan hemgångsöl, ja Calle och Peter

också förstås, men dom flyger ju Tupperware.

Onsdagen den 3 juli

Vädret ser lovande ut och Kjell utlyser 318,2 km för båda klasserna. Banan blir Romme-Heby k:a-Norberg fpl-Simtuna k:a-Rommehed.

Vädret i det område vi skulle flyga var rätt så bra. Det var bara det att vid Romme hade det pajat ur. Jag och Ola Andersson går över startlinjen ungefär samtidigt. Ola väljer en något annan väg än jag på första benet ner mot Heby, å mycket riktigt - han var där några minuter före mig. På andra benet - mellan Heby och Norberg - möter jag Tommy i höjd med Avesta. Han är på väg ner till Heby och låter synnerligen irriterad på vädret och sig själv. "Hej Filip 1, har du sett något flygfält" frågar han. Näe säger jag. Tommy påstod att det bara steg med $\frac{1}{2}$ meter i hans Pilatus. För oss andra var stiget 2-3 m för att någon gång vara upp till 5 m.

I radion hörde jag att 68:an och 62:an - båda Ka 6 - hade rundat i Norberg. Jag såg dom inte, dom låg nog 15-20 min före mig.

Tredje benet Norberg-Simtuna bjöd på flygning efter molngator. Jag hörde i radion att 7:an landade ute. Vi var tillsammans vid brytpunkten i Norberg. Strax före det jag rundade Simtuna hörde jag att Ola rundade (68:an). Jag hade alltså tagit tillbaka lite tid på detta ben. Nu återstod bara finalbenet på drygt 10 mil. Det sämsta var att vädret började paja ur. Jag hinner upp Ola över By samhälle. Där tankar vi höjd till 1700 m innan vi går vidare. För att bli kvar i luften måste vi dra oss uppåt mot Torsåker ganska långt öster om finalbenet. Jag följer med till Hofors och därifrån glider jag in under molnskärmen som har släckt ut all termik. Jag kommer till Hedemora på 800 m. Där finns en liten solbelyst fläck som ger $\frac{1}{2}$ m stig. Jag kurvar mig upp till 1200 m. Nu är det motvind på detta ben så jag driver bakåt hela tiden och lämnar tyvärr blåsan trots att det stiger och fortsätter glidningen hemåt. Jag hade hört Ola rapportera 2100 m över Torsåker och från den höjden skulle han komma hem trodde jag.

Bosse Wikström som hann ifatt oss i Hofors och sen valde ett mellanting mellan Olas och mitt vägval kom längst. Det saknades inte många kilometer till flygfältet. Jag landade i Stora Skedvi ca 1 mil från målet. Ola landade någonstans vid Långshyttan. Bosse Wikström vann med Ola på andra plats och undertecknad på tredje. Lasse, Tommy och Dagge fick platserna 8, 13 och 14.

Jag är jättenöjd efter drygt 6,5 timmar i luften.

Torsdagen den 4 juli

Ingen tävlingsdag. Tyvärr havererar Peter vid utelandning i en kohage. Skador på flygplanet av stängselstolpar och taggtråd. Dessbättre bara materiella skador. Även Borlänges ena

Astir har tävlat färdigt då landningsstället blivit skadat vid utelandning på ett stenigt fält.

Fredagen den 5 juli

Vår uppgift är att flyga nästan 16 mil Romme-By k:a-Norberg fpl-Långens västspets-Romme. Detta är känt område numera. I dag är det knallväder och alla flyger runt i båda klasserna. Till alla AFK:ares stora glädje vinner Calle med goda 81,7 km/tim.

I min klass vinner Ola igen med Ulf Johansson på andra plats, Bo v 4:a, jag 5:a, Tommy 6:a, Lasse 10:a och Dagge 11:a.

Lördagen den 6 juli

I dag ska vi västerut 135,6 km till Gagnef k:a-Dala Järna k:a-Gagnef k:a-Romme-hed. Vädret är bra för segelflygning.

Jag är lite nervös, detta märks inte minst av att jag måste pinka redan innan startlinjen öppnar bara efter 1 timmes flygn. Jag börjar vara en hejare på att fylla plastpåsen utan allt för mycket spill. Nåväl - jag går över startlinjen och får en dålig startblåsa som jag svänger i några varv innan jag fortsätter mot Gagnef. Nästa blåsa var inte bättre, men den måste jag ta för att överhuvudtaget bli kvar i luften. Jag förlorar säkert 20 min på detta så jag beslutar att gå hem för att ta en ny startlinje. Det visar sig vara ett bra beslut. Medan jag kämpade för att ta mig upp hade Ola landat ute. Det visste jag inte om eftersom jag legat kvar på klubbfrekvensen som man skulle göra. Ola var tydligen nervös han också. När sedan 62:an landade i Dala Järna så stod det hela mellan Bosse V och mig.

Jag fick en tämligen problemfri flygning till Gagnef och vidare upp till Dala Järna och åter till Gagnef. Men se där började det att strula till sig med dåliga stig. Jag hade 1000 m i Gagnef så jag gled försiktigt hemåt. Efter lite stig på rakkurs såg jag att det skulle räcka ända hem. Finalglidningsskivan bekräftade det också.

Det slutade med att jag vann denna sista dag och därmed hela tävlingen. Vem hade väl trott det. Inte jag!

Bo Nyström

TREDJE DIAMANTEN ???

Kjell Propell som nu har sportlicens för Norrköping, passade på att flyga 50 mil med Cirrusen när han var uppe på semester. Nu hade den gode Propell lite väl bråttom vid val av bana vilket har medfört att han riskerar att få den underkänd vid ansökan om den tredje diamanten. Felet var att samma brytpunkt användes två gånger. Den bana han flög var Högheden-Botsmark-Fällfors-Botsmark-Högheden med en snittfart på 79 km/h. Synd om den fina prestationen inte ska belönas med en diamant.

Samma dag som Kjell flög 50 mil lyckades Calle Olsson och sir Herbert med var sin 30-milabana och kommer därmed in i guldklubben. De tre lyckliga piloterna blev naturligtvis välkomnade med var sin vattenhink.

Silver C sträckan på 5 mil har i sommar både Stig-Arvid Nyström och Tommy Jönsson klarat. Stig-Arvid som gjorde 5-timmars dagarna innan kan rama in sitt silver C diplom redan i höst.

I RST har vi fått några nya sträckflygare. Tommy Jönsson, Urban Zolland och Hans Landstedt har flugit sina första 5-milabanor och det finns fler som ligger i startgroparna.

Ni som saknar Instamatic-kameror för brytpunktsfotografering kan höra av er till Rune Höjer. Det ryktas att han har köpt in 10 st för att sälja vidare till hugade.

